

organizado Ejercicios Espirituales, y se han celebrado siempre las fiestas de Pascua de Resurrección y de Navidad de modo extraordinario, proporcionando a los huéspedes una satisfacción religiosa y familiar que supliera la obligada ausencia de sus hogares.

—El nuevo edificio ¿permitirá mejorar y aumentar las actividades?

—Un buen edificio es fundamental para el apostolado de la Obra. Con el favor de Dios, ampliaremos nuestros servicios. Intentamos además localizar en el una Residencia para estudiantes de la Escuela de Náutica, emplazar en la terraza un gimnasio y habilitar una torreta para adiestramiento de los chicos en el manejo del sextante. Un sacerdote atenderá a los marinos y a los estudiantes, que podrán cursar con el Capellán el estudio de Religión. Todo esto, mediando Dios y contando con la contribución de usted en sus oraciones...

Un acento de firme convicción en la protección divina rubrica sus últimas palabras, en el momento de despedirme, al tiempo que me obsequia con un ejemplar de la revista nacional del Apostolado del Mar, "El Faro de los Mares", apuntándome el recorte de una crónica: "Catholic Maritime News, de Filadelfia": Japoneses, chinos, americanos, griegos, indios, israelitas, españoles, franceses, italianos y escandinavos. Todos ellos son amigos de Ralph di Tullio, infatigable apóstol segar en el puerto de Filadelfia.

Siempre tengo algo para todos", dice Ralph cuando va de visita de barcos en el puerto con una mano acogedora, una sonrisa atrayente y un corazón apostólico buscando

a sus hermanos en Cristo, los marinos, para ayudarles a la Misa y acercarse a los Sacramentos.

FRANJES JESUS MARTA

URTEBARRIAREN ONUA

Trudimenaren eguz
mondi txuntxurrian,
Judia urrin dala
got-gogartepan.

Gabonzar gabian, artzain morrosko gazte bat, Urtezarri agur egiñagaz, Urtebarria agurtuteko asmuz. Untzillaitz txuntxurrera jua zan.

Artzain gazteak aitz jagi orretatik zetua izarrez beterik ikusten eban. Eta izartxu bakotxa ipar aizearen soñu otsean berarizko txarotasunez dantzatuten zala oartu eban. Mutilla dizizka polit orreikaz atsegintzen zalarik, bat, bi, iru, lau, esanaz, izartegiko arribitxiak, ai eban eran zenbatzen asi zan.

Onetan, gaberdi inguruan, oinkada narraz batzuen zarata latza entzun eban. Zer edo nor ete zanez begiratu ebanean, ule zuridun agure zar bat arnasa larriz yoiala ikusi eban. Leku artetan olako agure zarra ikustean, ikaratu zan; eta zerbait jakin-gurean, itandu eutson:

—Agure ezezagun ori, nor zara?

—Ni, urtezarra naz, —agureak abots ikarek erantzun eutson.

—Urtezarra zara? Nora zoaz? Gelditu zaitz ementxe. Itz egin bear dogu-ta.

—Ez, ezin mindeke itz egiten jarri, ezin mindekelako gelditu; neure azken-arnasa emotera, izentauriko lekuraño bear dan ordurako jua biarra dodalako. Orañarte, Jaungoikoak ipiñi deustazan biarkun guztiak, zintzoro betetu izan dodaz; eta betetuteko daukodan azkenengo egin bearra, biar dan lez betetuteko alegiñak-alegin egin bear dodaz. Azken onaren onureak,

len egiñiko guztiak, iraupenaren sari ederragaz aintzagarriro osotuten dahezalako. Beraz, banao aurrera...

Eta agura zar maitegarriak, oinkada narrazek ta arnaska latzean, bere bidean aurrera jarritu eban. Artzain mutillak baña, zer gertauko edo, zur eta adi zalarik, agureari atzetik jarraitu eutson.

Gaberdi, piska-piskaka, oinkada ixillez urreratzen asi zan. Eta gaberdi-gaberdiaren alto miragarrian, agura maitegarria mutikotxo potolo guriguri bat maitekiro besarkatzen ikusi eban. Eta orretan ziarduan une berean, ule zuridun agurea artzain gaztearen begi-aurrean arrigarriro ezereztuagaz, bat batez aienatu zan. Eta mutikotxo potoluak, bere bidean jarrita, eskuak arpegiko malkoak lehortzen ebazalarik, aurrera egin eban, artzañaren ondora eldu zan arte.

—Nor zara mutiko? —artzañak itaundu eutson.

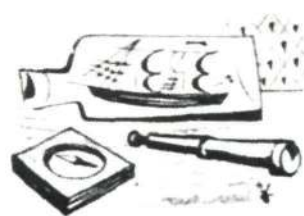
—Ni, aldia naz —mutikoak irribarrez erantzun.

—Aldia zareala? Egundo entzun eztodan gauzea. Nik mutikotxu bat baño eztot ikusten.

—Bai, aldia naz. Urtebarria. Or jua dan agure zarrenaren semia. Urtezarren umea. Biok Jaungoikoak egiñak.

—Ene bada! Beraz Urtebarria zara. Urtezarri agur egiñaz, Urtebarria (zeu) agurtuteko ustez aitz txuntxur onetara etorri naz-ta.

—Zarra ikusi duzu ba, ta.

Mañariko Errose joan zaigu!... Mañariko Errose il da!... Ezaguna gendun, geurea gendun, illeroko ontan bere izena ainbeste aldiz ikusi bait-degu. Zein zoragarriak bere idazlanak! Euskaldunak oso gogoz irakurtzen zituztela badakigu. Kirikiño zanaren illoba zanez, idazkeran ere osabaren txairotasunaren oñordeko zala esan genezake. Ona bere azkeneko idazlan polita. Geiago ere zituala badakigu. Ez al ditu inork idazlan oiek bildu ta txorta batean argitara emango?... Kristau sutsua zanez, betiko atsedenean izango dala uste izatea bidezkoa da. Goian bego! Otoitz bat bere alde. Mañarian il zan Dagonillaren 20'an.

barria bere, emen daukazu...

Orduan artzaña mutikuaren arpegira arretaz begira jarri zan. Eta txikiaren arpegia bustirik egoala igarri eban.

—Ene! Arpegia bustirik daukazu! —esan eutsen. Zer jazo yatzu?

—Ara... Neure aita izan dan Urtezarrak, atsekabearen negar malkoz arpegia busti daustalarik, neure etorkizuna begi-aurrean imini dausta —esan eban mutikoak. Neure aldiaren barruan jazoko diran zoritxarrak, eta egingo diran gaiztakeriak (pekatuak) alderrezkan imini daustaz. Ori esatean, berak negar egin dau, bere aldiaren gain jazo ziranakaitik, eta nirearen barruan jazoko diranakaitik. Berak, nire aitaren malkoak, nire arpegian irarri dira. Ta ludiaren gaurko izate ta jokerrari begiratu ezkeran... nire negar malkoak ere, nire ondoren agertuko danaren arpegi samurrera nunbait ixuri biarra izango dabe.

—Zeure itz tamaltsu orreikaz ikaratzan nozu.

—Ikaratzea ezta arritzeko gauzea. Geiago ere zerbait esango neuskizu. Zetarako baña? Jaungoikoa guztien gain.

—Ori bai! Olan bere, zeure kolkoan zer dagoan jakin gura neuke. Onez ala txarrez zatoz?

—Zerbait esango dautzut orretzaz...

Onez bazabiltz onez,
txarrez bazabiltz txarrez,
Jaungoikoa dabil zuzenez.

Itz orrekaz artzaña ezin geiagoan ikaratu zan. Eta Urtebarriari, bere aldian Jaungoikoaren bidetik zintzoro ibiltzeko onuak eskatu eutsosan. Eta Urtebarriak arretaz ta gozaro begiratuagaz esan eutsen:

—Nire aldiak irureun eta irurogetabost malla daukazala badakizu. Beraz, aldi ori Jaunak gura daben lez igaroteko, malla orretan beti gorantza egin bear dozu. Egunoro baña mallatxu bat igarotea naiko dozunez, orretarako neke larregirik ez dozu izango; batez bere, ontxe neuk erakutsiko dautzudan otoitza, goizero iratzartzean gogo beroz esaten badozu.

Ta Urtebarriak, orduan, artzañari gora begiratzeko arren egin eutsen. Eta begiratzear-

gaz batean, an goian izarrak baño gorago, urre itzez idatzita otoitz ederra irakurri eban:

“Jaungoiko ona; egun bakotxa zerura igoteko malla izan dagidala. Zeuganako maitasunak igituta nazalarik, gorantza igo dagidala beti, Zeure arpegi ederra betike argitan ikusi arteraño”.

Otoitz orregaz, artzaña pozpotez geratu zan, zeru-bidean zuzen jarraitzeko sendotasuna otoitz orretan izango ebalata.

Beste barik Urtebarria, artzain mutillari besarkada gozoa egiñaz, “Jaunak amaigabeko zorionez saritu zaizala” esanda, bere bidean juan zan.

MAÑARIKO ERROSE

